

ת'אטרון

ראווה כל מחזה

סוף סוף הציגה להקה צבאית א' ההצגה נקראת ראוה מוסיקאלית מאת יחיאל חגין ויחיאל מוהר. למעשה ההצגה היא מאת צבי פרידלנד בעזרת ניסן כגן (התוריאוגרף), ארגון אדר (המארגן והצייר), מ. זעירא, י. מירון, ד. סמבורסקי ושל פרשקו (הקומפוזיטורים).

יש להצגה מסגרת. מפקד הגדוד מתבקש להתיר לארטיסטים של הגדוד לעשות הצגה. הוא מתנגד בכל תוקף. יש לו חוכמות מושלמת בשביל להעסיק את אנשיו, אימונים ואימונים ועוד אימונים. מזכירים לו שדרוש גם בידור. בידור — אומר המגיד — הוא משחק צבאי, והיינו שאחמאת. ומיד הוא ממנה את יוסקה בניין, הארטיסט, לערוך תחרויות השאחמאת.

אבל הארטיסטים בשלהם. הם עורכים חזרות למרות האיסור. יש להם סופר, ויש להם במאי, ויש להם שויצר, וארבע בחורות ואקורדיוניסט, והם מתחילים להעמיד הצגה. בתוך כך קורים כמה פגמים. הבמאי (יהודה אפרוני) אין דעתו נוחה מן הביצוע, והוא עולה לבמה ומדגים להם דקלום. וזה קטע דאדאיסטי, חסר כל מובן, מצוין מאת יחיאל חגין. אלא שמר אפרוני צריך "לא למקמק" (כלשון המחזה עצמו) את הקונסוננטים, וביחוד לא להעלות את הגנינה, כי העלמה זאת פוגמת בצליל העברי.

פתאום (והדובק ניכר יפה) נכנס קטע לירי. נכון, שבקטע זה נאמרים דברי אמת. מובע בו כל חוסר היעדר של דור שאיבד אמונה. אבל בכל זאת הוא חסר קשר עם כל העניין. ויש בו גם מקום מסוכן. כשבחורה כמו רותי פונה אל הקהל (חיים!) ואומרת: "אתה, ואתה, ואתה — מה אתם רוצים?" יש סכנה רבה שהתשובה המתבקשת מאליה ("אותך!") לא תאחר לבוא.

בינתים באה ביקורת — המגיד. והוא מוצא את שמאי (חיים אברמוביץ) משחק עם עצמו בשאחמאת. המגיד שבע רצון מזה, ונוטל את המקום הפנוי, ונוחל מאת בפאנטומימה מוצלחת.

יש בהצגה כמה קטעי פאנטומימה. יפה הוא דני בניין (אריה אינזלס בכר), השויצר של הלהקה בריקוד המטאטא.

יש קטע של מחול קיבוצי (חתונה בבית-ליר) עם מוסיקה מצוינת.

ואז בא מחזה. הבמאי מחליט להציג משהו שיחברן את המגיד. המחזה הוא תפיסת מסתננים. את "המסתננים" ראו במחנה, ונעזרים אזעקה. בא המגיד ומוצא את כל אנשי הלהקה. מסבירים לו מי הם המסתננים, והוא נח מועפו ומתיר את ההצגה.

בינתים ראינו מחולות נאים, שמענו זמירות קולה של אולי שוקן הוא נעים מאד, וזה נוסף לצורתה) ונהנינו מאד. אבל דבר זה איננו יכול לשמש אילן לשחקנים. מבחינה לימודית אין ההצגה מועילה הרבה. כמעט שאין לאנשים מה לשחק. רקוד וזמר הם אמנות, בלי ספק, אבל לא עיצוב דמויות. רק דמות אחת, של המגיד, נתן לנו ניסן כגן (הוא גם שלימד את חבריו לרקוד), והיא טובה מאד, אם כי סטאנדארדית. ראוה מוסיקאלית אינה צריכה שחקנים טובים אלא בובות מאולפות כהוגן. לא זאת צריכה להיות מטרתה של הלהקה.

אם באמת צריכה הלהקה הצבאית להחיות יסוד לתיאטרון מקומי, חדש, צריך לתת לחבריה את ההזדמנות לשחק. ברור שאהובה צדוק ויצחק ברוק מאיר הם שחקנים, אבל בהצגה זאת אנם אלא מוקיונים (אמנם לא ראינו הצגה רשמית, לפני קהל, אבל הרי אין פה מקום לשינוי יסודי).

השירה חזרה לתיאטרון.

מאת סופרנו בברודווי הרי בן.

מזה חודשים מוצג בברודווי, בהצגה רבה, מחזהו של ס.ס. אליוט, "המשיח מבקר ב"ל-דה-דו".

רק לעיתים נדירות מזדמן לו לשחקן להיפגש עם הדמות אשר אותה הוא משחק. אך דבר זה קרה השבוע לשמואל פישר. בשעה שהדביק לעצמו את הזקן הדרוש לו כדי לשחק את המשיח משך רות רוטשילד ב"אופנבך בתל אביב" נפתחה לפתע דלת חדר ההלבשה ופנימה נכנס — המשיח "האמיתי" (ראה תמונה). הלה שמע על אודות ההצגה ובא כדי להיחבר עם אמנם מגלם פישר את דמותו בנאמנות...

"מסבת קוקטייל" והצגה זאת מאת סנסאציה ובעית מכמה בחינות. כי ראי שית, אותו מחזה עצמו נכשל, כשלוך חרוץ, כשהוצג באדינבורג, בעת הפסטיבאל; ושנית — אליוט.

ההצגה שתמשוך קהל כה רב צריכה נתונים מסוימים. בודדולי לא תתפלא לדאות ויצוגה של מחזה מוסיקלי ("אוקלאהומה") או הומויטיטי ("המנונים על אבא") או מצחיק ומבעית כאחד ("אורנין ותחרה ישנה") או אנושי עד כדי לגעת אל לב כל אדם ("מות זכר"); אבל מוזהו של אליוט, עם כל זמיר-טיקה שבו ולשונו המעורפלת, נומה כי אין בו כדי לכבוש את הקהל הרחב. ובכל זאת נערכות ההצגות ללא הפסקה, ערב ערב, בפני אוזמות מלאים, ולפי כל הסמנים הרי הוא הסנסאציה של העונה.

ומחבר נחשב לגדול השירה האנגלית המודרנית. הוא יליד אמריקה אך לפני שנים רבות השתקע באנגליה, מאחר שלא יכול, לדבריו, להטגל "למאטריאליזם" ולדמוקראטיה המופרזים של מולדתו. באנגליה עבר אליוט דלת וקאית חוקית, ובזאת אפשר לקבל רמז על דמות עומה. לפני כחצי שנה היה מעורב בשערורית הפרס לשירה שיתון לעזרא פאונד, אשר שיתף פעולה בזמן המלחמה עם מוטוליני. (פאונד נמצא עתה בבית חולי רוח). אליוט היה בין תומכיו העקריים של פאונד. אולי כעת יובן מדוע אין שיריו של אליוט בהירים ביותר.

העלילה במחזה "מסבת קוקטייל" היא פשוטה: שני זוגות — בעל ואשה, ואהובתו ואהובה, שבוגדים בבעל ובאשה ומתאהבים זה בזה. יש במחזה גם רופא-פסיכולוג, המנתח את הנשמות ומגלה את הסודות. וסיום רומאנטי: העלמה שמן הצד נוסעת למרחקים, ושם תשהה כנזירה עד סוף ימיה. זה חבל, משום שהשחקנית היא יפהפה.

אבל לשון המחזה היא מליצית, עמוקה ומסובכת כל כך, עד כי אין לרדם לסוף דעתם של ההרפתקנים, ובעצם אין זאת דעתם בכלל, אלא המשורר עצמו הוא המדבר מפיותיהם, ומבקש בדרך של עלילה אוילית זאת למצא פתרון לכעיות שאינן קשורות למעשה לענין האהבות המצטלבות.

ובכל זאת מלא האולם, והקהל נהנה. ושוב רואים אנו משורר הכובש את הבמה, כבראשיתו של התיאטרון היאירופי.

יצחק ורותי ב"להקת הכרמל" התשובה מתבקשת מאליה...

שני משיחים ב"ל-דה-דו" מי משיחה הרברבן?

אינתי נלדית?

הינא
מעניקה
400-
במונחים כי

ליוס הולדתך

גם את/ה יש בידך לזכות במחנה

והדבר פשוט בתכלית: חלץ את צוארון הניר הענוד על כל שפופרת של

תיאפון או ביצאפון

והדבקת אותו על גלויה ורשמית בה יום הולדתך, את שמך ואת כתבתך, גלויה זו עליך לשלוח ל"ת י א" בע"מ, מח' 11 תל-אביב ת"ד 1483.

תיאפון

משחת השמפון ללא סכון

ביצאפון

השמפון עם סגולות החלמון

לדקה מקצועית למחצה דרושים

שחקנים

נוספים. לפנות: בכתב, למזכירה, נועה גלעד. ת.ד. 2504, תל-אביב.

מאת פוטו ברנר תבקש איך במצלמה להשתמש

בקנותך מצלמה, חלקים, פילמים, פלטות, נייר וכו', עומד לרשותך נסיוני של 25 שנים. בתור בית מסחר ראשון במקצוע. פיתוח, העתקות, הגדלות, מכירה, קניה. החלפה. פיתוח מיוחד של פילמים קטנים.

(EXTRA FINE GRAIN)

סלפון 4137

פוטו-ברנר
חיפה והחלום 31
פנתרה שפי"א ט. 4137